

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, επιστρατεύεται και η εφεδρεία της αστικής τάξης, η χρυσή αυγή, προκειμένου να αποπροσανατολίσει και να κατακερματίσει και αυτή με τη σειρά της την εργατική τάξη. Την τακτική του κράτους και του κεφαλαίου για τις νέες μορφές και συνθήκες εργασίας που περιγράψαμε παραπάνω, την αναπαράγει και η χρυσή αυγή υποσχόμενη δουλειά μόνο για έλληνες με μισθό 18 ευρώ τη μέρα, βάζοντας και αυτή το λιθαράκι της στην διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων, στη βάση της ανωτερότητας του ελληνικού έθνους και της λευκής φυλής.

Αγωνιζόμαστε συλλογικά, οργανώνουμε την απερίθωσή μας

Δε σκοπεύουμε να αφήσουμε τη ζωή μας βορρά στις ορέξεις των αφεντικών. Ενισχύουμε τη φωνή μας μέσα από τη συλλογικοποίηση και την επιλογή μαχητικών αγώνων. Άνεργοι και εργαζόμενοι είμαστε εξίσου μπλεγμένοι στο δίχτυ της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, ούτως ή άλλως οι ρόλοι αυτοί πολύ εύκολα αντιστρέφονται στις μέρες μας. Ας χτίσουμε τις σχέσεις και τις δομές εκείνες που θα μας θωρακίσουν είτε σε συνθήκη εργασίας είτε ανεργίας.

Ως αναρχικοί, η απάντηση που δίνουμε απέναντι στον επιχειρούμενο από το κράτος και το κεφάλαιο κατακερματισμό της κοινωνίας και την εξώθηση των από τα κάτω στον κοινωνικό κανιβαλισμό, δεν μπορεί να είναι άλλη από την συλλογικοποίηση και τη σύνδεση των αγώνων όλων των πληττόμενων κομματιών (εργαζομένων και ανέργων) απέναντι στην καπιταλιστική επέλαση. Η συλλογική δράση και η αλληλεγγύη για μας αποτελεί μονόδρομο αν θέλουμε να ανοίξουμε το δρόμο για ένα άλλο σύστημα που θα βασίζεται στην ισότητα και στην ικανοποίηση των αναγκών όλων, σε μια κοινωνία που δεν θα υπάρχουν εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι και τα αγαθά θα τα διαχειρίζονται όλοι από κοινού.

40 ΩΡΕΣ ΓΙΑ 400 ΕΥΡΩ, ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΝ ΖΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΕΔΩ

**ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΨΑΧΝΕΙΣ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

εργαλειοφόρος | συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά

Συνέλευση κάθε Τρίτη 20:00 στο Παράρτημα

Για να μιλήσουμε για την ανεργία, πρέπει πρώτα να μιλήσουμε για την περιβόητη κρίση.

Είναι μια κρίση δομική του καπιταλισμού, μία ακόμα στις τόσες στην ιστορία του, ακριβώς διότι το πολιτικοοικονομικό αυτό σύστημα έχει εγγενείς αντιφάσεις. Ως εκ τούτου, είναι μια κρίση του κεφαλαίου, ολόδική του, που ολοένα βαθιάει και εξαπλώνεται παγκόσμια. Απ' ό,τι φαίνεται, για την ώρα οι καπιταλιστές αδυνατούν να βρουν έναν τρόπο να ξεκινήσει και πάλι να αναπαράγεται το κεφάλαιο, και προσπαθούν να περισώσουν με νύχια και με δόντια τα κέρδη που μάζευαν τόσα χρόνια και τους θεσμούς που κάνουν τη συσσώρευση του πλούτου τους πραγματικότητα. Έτσι, λοιπόν, στην Ελλάδα (την Ισπανία, την Πορτογαλία και πρόσφατα την Κύπρο) είδαμε το κράτος να καταχρεώνεται χρηματοδοτώντας αδρά τις τράπεζες για να μην καταρρεύσουν, με αποτέλεσμα να εκτιναχθεί το δημόσιο χρέος, και να οδηγείται σε δανεισμό με δυσμενέστατους όρους (βλ. μηχανισμό στήριξης του ΔΝΤ και της ΕΚΤ). Με αυτό τον τρόπο, εντέλει η χασούρα των τραπεζών μετακυλίστηκε στις πλάτες των από κάτω, στις δικές μας πλάτες.

Η υπομονή εξαντλήθηκε... Η ανάπτυξη που οραματίζονται μυρίζει θάνατο από μακριά!

Τα τελευταία 3 χρόνια η κρίση βαθιάει. Η «ανάπτυξη» που ευαγγελίζεται το κράτος, επικαλούμενο συνέχεια ότι οι θυσίες μας δεν πάνε χαμένες, δεν έχει καμία σχέση με την καλύτερευση της ζωής μας. Αφορά αποκλειστικά την ανάπτυξη του κεφαλαίου: μια «ανάπτυξη» που σημαίνει ένταση της εκμετάλλευσης της φύσης, εξάντληση των φυσικών πόρων, επιστροφή σε μεσαιωνικές εργασιακές συνθήκες και ποιότητα ζωής για τους εκμεταλλευόμενους. Η επίθεση είναι σαρωτική: εργασιακά δικαιώματα και συλλογικές συμβάσεις είναι πια παρελθόν, μισθοί, συντάξεις και επιδόματα έχουν κάνει βουτιά, κοινωνικά αγαθά όπως στέγαση, ιατρική περίθαλψη,

παιδεία, θέρμανση, ηλεκτρισμός έχουν γίνει είδη πολυτελείας, ξεφυτρώνουν σκληρές φορολογίες σαν τα μανιτάρια ενώ η ανεργία εκτοξεύεται και η μαύρη/ανασφάλιστη/επισημασμένη (και συχνά απλήρωτη) εργασία γίνεται ο κανόνας. Για όσους από μας επιβιώνουμε από τη μισθωτή εργασία (σκλαβιά, μήπως), η ζωή μας υποτιμάται στο σύνολό της, είτε έχουμε μείνει άνεργοι είτε συνεχίζουμε να εργαζόμαστε (υπό απαράδεκτες συνθήκες πλέον). Το βιοτικό επίπεδο πέφτει μέρα με τη μέρα, αντικρίζουμε τη φτώχεια και την εξαθλίωση δίπλα μας.

Στο ανταγωνιστικό περιβάλλον του καπιταλισμού, όσοι δεν χρειάζονται για την παραγωγή, διότι το κεφάλαιο δεν βγάζει κέρδος από την εργασία τους, είναι ένας περιττός βραχμάς. Έχουν συσσωρευτεί στην αγορά περισσότερα αγαθά από αυτά που μπορούν να καταναλωθούν, οπότε πολλοί μένουν εκτός παραγωγής (ανεργία) και σπρώχνονται στο περιθώριο. **Πολύ θα τους βόλευε η φυσική εξόντωση αυτού του περιττού πληθυσμού που εισπράττει –τα ευτελή έστω– επιδόματα (ανεργίας, πρόνοιας κτλ) ή συντάξεις.** Πολύ θα τους βόλευε να αυξάνονταν οι αυτοκτονίες. Διότι πέρα από την οικονομική επίθεση, το κράτος βάζει χέρι και στις κοινωνικές σχέσεις, θρέφοντας μέσω των ΜΜΕ το φόβο, το ρατσισμό, τον κοινωνικό κανιβαλισμό, τη λογική «ο θάνατός σου, η ζωή μου», και διασύροντας κάθε αγώνα αντίστασης, από την πλ. Συντάγματος έως τις Σκουριές της Χαλκιδικής. Θέλουν εκβιαστικά, με βία και σκληρή καταστολή, να πείσουν ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά να αποδεχτούμε τη μοίρα μας, να βιώνουμε με σκυμμένο κεφάλι την υποβάθμιση της ζωής μας. Η ανοχή είναι μηδενική απέναντι σε όποιο κοινωνικό κομμάτι αντιστέκεται και διεκδικεί ζωή με αξιοπρέπεια.

Άνεργοι και εργαζόμενοι: στο ίδιο καράβι που βουλιάζει

Όσον αφορά την ανεργία, υπάρχει διαχρονικά στον καπιταλισμό για να κρατιούνται χαμηλά τα μεροκάματα. Υπό την απειλή της απόλυσης και το φόβητρο της ανεργίας, οι εργαζόμενοι είναι συνεχώς υπό καθεστώς ομηρίας. Όμως τα πράγματα, πλέον, έχουν ξεφύγει από τον έλεγχο, η κρίση επιδεινώνεται και η ανεργία εκτοξεύεται σε ύψη που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε κοινωνική έκρηξη. Η γελοιότητα των ολιγόμηνων συμβάσεων κοινωφελούς εργασίας έχουν άλλωστε μοναδικό σκοπό να πέφτουν

πλασματικά τα ποσοστά ανεργίας και να φαίνεται ότι και καλά κάτι κάνει το κράτος για να αντιμετωπίσει το πρόβλημα.

Η ανεργία, με όλα τα αδιέξοδα και τα άγχη που γεννά, δεν είναι όμως κάτι που πρέπει να βιώνεται ενοχικά ή ως αποτυχία. Το ψυχικό βάρος της ανεργίας προκύπτει όχι μόνο από το άγχος της επιβίωσης αλλά και από το γεγονός ότι μας έχουν κάνει να αυτοπροσδιοριζόμαστε και να πιστεύουμε ότι αυτοπραγματωνόμαστε μέσα από την εργασία. Η εργασία συνδέεται με το φαντασιακό ότι όποιος έχει δουλειά είναι άξιος ατομικά, είναι ανταγωνιστικός και επιβραβεύεται, ενώ όποιος μένει άνεργος φέρει ο ίδιος την αποκλειστική ευθύνη για τη συνθήκη που βρίσκεται. Κι αυτό επίσης είναι ένα παιχνίδι του κεφαλαίου, ώστε η απώλεια της εργασίας να σημαίνει απώλεια ταυτότητας, κοινωνική απομόνωση, αίσθημα ντροπής και αποτυχίας. Και η αγωνία εύρεσης εργασίας, να οδηγεί στην αποδοχή κατάπτυστων όρων. Το ό,τι στον καπιταλισμό οι καλύτεροι πάντα τα καταφέρνουν, άρα όποιος μένει εκτός παιχνιδιού είναι άχρηστος, είναι ένα τεράστιο ψέμα. Όπως είναι ένα τεράστιο ψέμα οι ίσες ευκαιρίες και η δυνατότητα κοινωνικής ανέλιξης, σαν να μην υπάρχουν δήθεν κοινωνικές τάξεις, σαν να μην είναι αλήθεια ότι κάποιος εξουσιάζουν και κάποιος εξουσιάζονται, ότι κάποιος δουλεύουν για άλλους. Τότε πώς εξηγείται ότι κάποιος απολύονται χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να κρατήσουν τη δουλειά

και το μεροκάματό τους, να διεκδικήσουν δεδουλευμένα και ένσημα τώρα που καταργήθηκε η διατηρησία, ενώ κάποιος άλλος έχουν την εξουσία να πάρουν τις αποφάσεις αυτές; Σε αυτές τις συνθήκες, τα αφεντικά βρίσκουν την ευκαιρία να προσλαμβάνουν εργαζόμενους με εξευτελιστικούς

όρους, και δεν υπάρχει πλέον κανένα πλαίσιο προστασίας. **Όλη η εργατική τάξη είναι με το ένα πόδι στην εργασία και με το άλλο στην ανεργία, σε μια συνθήκη που εναλλάσσεται συνεχώς, προκαλώντας τεράστια ανασφάλεια.** Πρακτικά είμαστε όλοι όμηροι μιας κατάστασης που δεν μας επιτρέπει να ονειρευόμαστε και να προγραμματίζουμε τίποτα για την ίδια μας της ζωή, έχουμε χάσει τον έλεγχό της.